

Ed.

547. Frumvarp til laga

[265. mál]

um breyting á lögum nr. 59 28. maí 1969 um tollheimtu og tolleffirlit, sbr. lög nr. 2 11. febrúar 1970, lög nr. 66 30. apríl 1973 og lög nr. 71 31. maí 1976 um breyting á þeim lögum.

(Lagt fyrir Alþingi á 100. löggjafarþingi 1978—79.)

1. gr.

1. mgr. 52. gr. laganna orðist svo:

Ráðherra er heimilt að ákveða með reglugerð, að greiðsla aðflutningsgjalda af vöru skuli fara fram innan ákveðinna tímatakmarka frá komudegi hennar til landsins eða hún sett innan sama tíma í tollvörugæymslu, sbr. lög nr. 47/1960, og skal frestur þessi vera minnst 6 mánuðir. Í reglugerð getur ráðherra ákveðið, að leggja skuli viðurlög við því, ef skyldu samkvæmt ákvæðum reglugerðar settrar samkvæmt þessari málsgrein er ekki fullnægt, svo sem um greiðslu dráttarvaxta, dagsektir og stöðvun tollafgreiðslu til hlutaðeigandi aðilja. Dráttarvextir samkvæmt þessari málsgrein skulu greiddir ríkissjóði talið frá gjalddaga samkvæmt 50. gr. og vera hinir sömu og hjá innlánsstofnunum, sbr. 13. gr. laga nr. 10 29. mars 1961 og ákvörðun Seðlabanka Íslands á hverjum tíma. Dráttarvextir reiknast með sama hætti og hjá innlánsstofnunum.

2. gr.

Við 53. gr. laganna bætist ný málsgrein er orðist svo:

Af aðflutningsgjöldum, sem greiðslufrestur hefur verið veittur á samkvæmt 1. mgr., skal heimilt að reikna sömu vexti og hjá innlánsstofnunum, sbr. 13. gr. laga nr. 10 29. mars 1961 og ákvörðun Seðlabanka Íslands á hverjum tíma. Vextir reiknast með sama hætti og hjá innlánsstofnunum.

3. gr.

57. gr. laganna orðist svo:

Heimilt er samkvæmt nánari skilyrðum, sem sett verða í reglugerð eða með öðrum fyrirmælum:

1. að endurgreiða aðflutningsgjöld af vöru, sem send er aftur til útlanda ónotuð í því ástandi, sem hún var, er hún var flutt hingað til lands, enda hafi hún ekki verið boðin fram til sölu;
2. að heimta ekki aðflutningsgjöld af vöru, sem ekki hefur verið vitjað, viðtakandi hefur ekki fundist að eða neitað hefur verið um viðtöku á, og send er aftur til útlanda innan þess tíma, sem ákveðinn verður í reglugerð eða með öðrum fyrirmælum, enda sé þá sett fullnægjandi trygging fyrir aðflutningsgjöldunum, þar til varan er sannanlega komin til útlanda eða útflutningur hennar nægilega tryggður samkvæmt nánari skilyrðum, sem sett verða þar að lútandi;
3. að endurgreiða aðflutningsgjöld af vélum, sem reynast gallaðar og endursendar eru til útlanda innan eins árs frá því að þær komu hingað til lands, ef ekki var hægt að ganga úr skugga um gallana fyrir en við notkun vélanna og seljandi hefur viðurkennt, að hann taki þær aftur vegna gallanna. Ákvæði þetta tekur eigi til endursendinga á einstökum hlutum úr gölluðum vélum.

Tollstjórar, hver í sínu umdæmi, annast endurgreiðslur samkvæmt þessari grein.

4. gr.

2. mgr. 76. gr. laganna orðist svo:

Þó er tollyfirvöldum heimilt að ákveða sekt fyrir ólöglegan innflutning, ef brot er skýlaust sannað og ætla má, að brot varði ekki hærri sekt en kr.

350 000, enda jástist sökunautur undir þá ákvörðun og greiði sektina þegar í stað. Við slíka sektarákvörðun skal greina í bókun, skýrt og stutt, brot það, sem um er að tefla, refsíákvæði, sem það varðar við, og ítrekunarverkun á síðari brot, ef því er að skipta. Nú hefur skýlaust sannað brot einnig upptöku eignar í för með sér, og getur tollyfirvald undir því skilorði, er nú var sagt, ákveðið eignaupptöku, enda fari verðmæti eigi fram úr kr. 500 000.

5. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Um 1. gr.

Samkvæmt 1. mgr. 52. gr. nógildandi laga um tollheimtu og tolleftirlit er heimilt að leggja viðurlög við því ef þeirri skyldu er eigi fullnægt að aðflutningsgjöld séu greidd af innfluttri vöru innan þeirra tímamarka, talið frá komudegi flutningsfars til landsins, sem ákveðin kunna að vera í reglugerð. Meðal þeirra viðurlaga sem ákvæðið heimilar að lögð verði á eru dráttarvextir, 1½% fyrir hvern byrjaðan mánuð talið frá gjalddaga aðflutningsgjalda. Dráttarvextir innlánsstofnana voru 1½% af vangreiddri upphæð fyrir hvern byrjaðan mánuð þegar ofangreint ákvæði var lögfest. Vextir þessir eru hins vegar nú 3%. Er því lagt til að dráttarvextir sem á kunna að verða lagðir samkvæmt ákvæðum laga um tollheimtu og tolleftirlit verði í sem mestu samræmi við þau vaxtakjör sem gildandi lög um það efni heimila. Er ákvæði þetta m. a. samhljóða dráttarvaxtaákvæðum í lögum um söluskatt og lögum um tekju- og eignarskatt, enda verður að telja eðlilegt að samræmis sé gætt við vaxtaútreikning vegna vangreiðslu opinberra gjalda.

Um 2. gr.

Í 53. gr. nógildandi laga um tollheimtu og tolleftirlit er að finna heimildarákvæði fyrir fjármálaráðherra til þess að ákveða með reglugerð að tollstjórum skuli heimilt að veita innflytjendum greiðslufrest á aðflutningsgjöldum. Lagt er til að tekið verði upp skýrt ákvæði í lög er heimili að reikna sömu vexti og hjá innlánsstofnunum af aðflutningsgjöldum, sem greiðslufrestur verður veittur á samkvæmt heimildarákvæðinu. Verður að telja eðlilegt að sömu vaxtakjör gildi hvort sem ríkissjóður veiti greiðslufrest á aðflutningsgjöldum eða greiðsla þeirra sé fjármögnuð með fyrirgreiðslu lánastofnana.

Um 3. gr.

Samkvæmt 2. tl. 57. gr. nógildandi laga um tollheimtu og tolleftirlit er það skilyrði m. a. sett, þegar um endursendingu á vöru er að ræða af nánar tilgreindum ástæðum, að viðkomandi tollyfirvaldi sé sett full fjártrygging fyrir greiðslu aðflutningsgjalda þar til varan er sannanlega komin til útlanda. Þar sem ákvæðið um fulla fjártryggingu hefur íþyngt endursendendum vara og valdið nokkrum erfiðleikum í framkvæmd, þegar um endursendingu á vörum hefur verið að ræða sem veruleg aðflutningsgjöld hafa hvílt á, er lagt til að fjármálaráðuneytið geti í slíkum tilvikum ákveðið í reglugerð eða með öðrum fyrirmælum að heimilt skuli að víkja frá skilyrði um fjártryggingu og krefjast í þess stað fullnægjandi tryggingar í öðru formi. Með því að reynst hefur erfiðleikum bundið fyrir sömu aðila, vegna breyttrar framkvæmdar erlendra tollyfirvalda, að afla staðfestingar á því að vara sé komin til útlanda, er jafnframt lagt til að í stað nefndrar sönnunar verði í þessum efnum heimilt að heimta ekki aðflutningsgjöld, þegar tryggt hefur verið nægilega að mati tollyfirvalda að vara verði endursend til útlanda, t. d. með flutningi viðkomandi vöru um borð í flutningsfar undir tolleftirliti.

Þá er lagt til að frestur til endursendingar á gölluðum vélum samkvæmt 3. tl. greinarinnar verði lengdur úr sex mánuðum í eitt ár og kveðið skýrar á um að ákvæðið nái einvörðungu til endursendingar á gallaðri vél en ekki einstökum hlutum hennar. Jafnframt er lagt til að skilyrði um lágmarksfjárhæð verði fellt brott.

Um 4. gr.

Með lögum nr. 71 31. maí 1976 var heimild tollyfirvalda til ákvörðunar sekta fyrir ólöglegan innflutning hækkuð úr kr. 20 000 í kr. 80 000 jafnframt því sem heimild til ákvörðunar eignarupptöku var rýmkuð þannig að verðmætismörk voru hækkuð úr kr. 100 000 í kr. 150 000. Frá því að breytingar þessar voru gerðar á árinu 1976 hafa verðlagsbreytingar haft í för með sér að eigi verður lengur náð þeim markmiðum sem upphaflega var stefnt að með nefndri lagasetningu, þ. e. að auka varnað og léttu verulegu álagi af dómstólum með því að eigi sé nauðsynlegt að vísa smærri brotum almennt til meðferðar dómstóla. Til þess að heimildir tollyfirvalda til ákvörðunar sekta og eignarupptöku vegna hinna smærri brota þjóni tilgangi sínum, eins og vikið hefur verið að hér að framan, er lagt til að heimild tollyfirvalda til að ákvarða sektir verði bundin við hámarksfjárhæð kr. 350 000 og heimild til eignarupptöku verði bundin við kr. 500 000.

Um 5. gr.

Þarfnast ekki skýringar.